

www.jollibread.com

© 1997, Joaquim Beltran

© 1997, Carlos Tomás

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-24-9

Depòsit legal: M-39.606-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Tercera edició: octubre de 2018

Més de 14 edicions publicades en Edicions Voramar

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Un treball perillós

Joaquim Beltran

Il·lustracions de Carlos Tomás

jolibre

Després de no pocs entrebancs que em dugueren, fins i tot, a repetir el curs, vaig aconseguir passar a l'institut. Aquell era un món ben diferent del de l'escola, en el qual em sentia a gust. S'hi respirava un aire de llibertat, tant entre els alumnes com entre els professors, que m'anava més bé. Continuaven les mateixes dificultats en determinades matèries, però almenys tenia un horari que em deixava tres vesprades lliures, el dilluns, el dijous i el divendres, que aprofitava per a voltar pel barri i trobar-me amb els amics desenfaenats.

De tots els professors, d'una edat no molt avançada en general, el que m'estimava més era Josep Renau. És clar que al seu caràcter obert i tolerant s'afegia una altra circumstància determinant: era el que ens impartia l'assignatura de Llengua.

Els nombres i jo sempre hem estat incompatibles. En canvi, en el món de les paraules m'entenc bastant bé.

8 Josep Renau m'agradava, a més, perquè, per a avaluar-nos, no emprava les clàssiques històries d'analitzar oracions ni ens posava qüestions feixugues sobre escriptors de quatre segles arrere; almenys, d'una manera directa. El professor, que portava texans i lluïa una barba que li conferia una imatge de postmodern, era de l'opinió que el més important d'un idioma és parlar-lo i escriure'l amb la màxima correcció possible. D'aquesta manera, en els exàmens es limitava a demanar-nos una composició sobre qualsevol tema, sovint de lliure elecció, que havíem de desenvolupar amb el millor estil propi.

En això tenia jo algun avantatge perquè era bastant «novel·ler», i era capaç de transformar qualsevol anècdota mínima en un bon argument per a un conte o una història; després, hi introduïa altres elements fins a donar-li un aire de realitat que, regularment, em valia un resultat acceptable que anivellava la resta de les notes poc brillants.

Aquell dia, Josep Renau es va presentar a classe amb un grapat de diaris i els va dipositar damunt de la seua taula.

10 —Aquesta vegada —va anunciar assegut informalment, deixant penjar una cama— triareu una notícia, la que vulgueu, i en fareu una redacció. No us demane que l'escriviu ara ni ací; podeu treballar a casa vostra i utilitzar tota la bibliografia que necessiteu. Només us demane dues coses: originalitat, i que... em torneu els diaris; són propietat del centre i el director em podria acusar de robatori.

L'últim comentari va desencadenar l'ambient de confiança que sempre sabia crear el jove professor.

Vaig regirar els enormes fulls d'un exemplar recent que em tacava els palpissos de tinta negra, buscant-hi algun tema que tinguera possibilitats d'agradar-me. Vaig deixar de banda els assumptes polítics, en els quals estava peix, i, naturalment, tot allò que es relacionara amb l'economia, que encara em feia més feredat.

Generalment, els diaris resulten monòtons. Tothom es lamenta que els joves no llegim els diaris, però el fet és que no hi ha premsa per als jo-

ves. I quan se n'intenta fer, els resultats encara són pitjors; uns fulls plens de ximpleries en què no es fa referència a un sol problema que ens afecte, o el tractament que se'n fa fuig de la realitat com el dimoni de la creu.

Al final, alguns dels companys anaren a parar als esports, que tenen una eixida fàcil i, per l'extensió que ocupen, fan l'efecte de ser la màxima preocupació del país.

11

Després de fullejar diverses vegades l'exemplar que m'havia pertocat, dubtava entre una notícia que donava compte de la desaparició d'una jove en una zona residencial pròxima o un reportatge sobre el perill d'extinció d'unes aus de les riberes dels nostres rius.

Estic convençut que l'ecologia és un tema molt agraït que et permet clavar-te amb els adults per la nul·la cura que tenen de l'entorn; però també pense que, a l'últim, sempre es plantegen solucions irrealment que mai es duen a terme.

De manera que vaig recórrer als successos, que sempre han donat un bon suc; molt més des que la televisió ha redescobert l'interès pels xous d'impacte o *reality shows*, com els agrada dir.

Em vaig centrar en la notícia que ocupava poc més poc menys mig full, en la qual destacava la foto d'un rostre femení de cabells curts que deixaven al descobert unes orelles menudes, nues de qualsevol arracada. Les celles em semblaren excessivament poblades ressaltant sobre uns ulls menuts. Al nas i a la boca no vaig descobrir cap tret significatiu. No cal ni dir que la foto no tenia la qualitat desitjada; possiblement tampoc devia ser recent, i aquell rostre trist podia confondre's amb el de centenars de xiques.

El titular anunciava que Sara Ferrer, aquest era el seu nom, faltava de casa des de feia dos dies. Tenint en compte que el diari portava data del dia anterior, la desaparició es degué produir dilluns passat. La policia no tenia pistes i no descartava, segons el periodista, cap possibilitat. La notícia continuava amb la descripció de la roba que duia la jove el dia de la desaparició: uns texans gastats i una camisola de color taronja; per a passar, tot seguit, a explicar la recerca inútil que les forces de seguretat havien dut a terme pels voltants i que encara continuava.

Sara Ferrer tenia divuit anys; per tant, era major d'edat —això ho vaig deduir jo mateix—, i les seues condicions mentals no eren completes.

He de confessar que la lectura de la secció de successos no és, precisament, una de les meues aficions; m'agraden més les intrigues imaginades. Però aquella última frase era, a les clares, un eufemisme. Amb tota seguretat, la pobra xica era boja o deficient. Vaig criticar interiorment la manca de precisió del llenguatge periodístic, quan aquest havia de ser el seu objectiu prioritari.

Evidentment, es tractava d'un dels innombrables casos que últimament estaven proliferant al nostre país la major part dels quals, més tard o més prompte, acabaven amb la trobada del cadàver.

La primera tasca que vaig començar era la lògica al meu entendre: aconseguir l'exemplar més recent per seguir el desenvolupament dels fets.

Afortunadament, aquest havia caigut en poder de Paula Torrent. Dic «afortunadament» perquè Paula era la nineta dels meus ulls, encara que no m'havia atrevit mai a declarar-li-ho.

—Per a què el vols? —em demanà recelosa com si pretenguera furtar-li una propietat valuosa.

—El necessite per a fer el treball —vaig respondre humil.

—Que no tens el teu? —va insistir en aquella actitud defensiva.

—Sí, però he de fer una ullada al d'avui, que és el que tens tu —em vaig mostrar més decidit.

14 —Quin tema has escollit? —demanà sense acabar de refiar-se'n.

A qualsevol altra persona no li ho haguera dit. Em molesta que en l'única cosa en què destaque un poc m'isquen copiadors. Però a Paula no podia negar-li res.

—La desaparició d'una jove. I tu?

—Encara no ho he decidit. És interessant?

—Bah!, si fóra la primera...; però és un fet que es produeix tan sovint que arriba a resultar vulgar —vaig fer decebut.

—Seu. Ho mirarem tots dos —es va oferir i va deixar lliure la cadira del costat.

Vaig intentar que no se n'adonara, però el cor em va fer un salt i supose que la sang em va fer enrojolar fins a la punta de les orelles. Ella, en canvi, actuava amb tota naturalitat mentre obria el diari.

—On és? —demanà regirant els fulls.

—En els successos —vaig poder dir després d'engolir un bon glop de saliva que se m'havia emmagatzemat a la boca a causa de l'emoció.

—Cap avant? —es quedà amb una pàgina enlaire.

—Deixa'm, jo ho buscaré —em vaig oferir.

En allargar la mà per agafar el diari, es va produir un lleu frec amb la seua, i el contacte va ser suau i càlid. La vaig enretirar com si haguera tocat un tió roent. Ella em va mirar de reüll divertida i de nou em va fer pujar el titot a la cara.

No encertava a comprendre què em passava. No és que em considere un descarat, però tampoc sóc un tímid. Em crec capaç de suportar qualsevol burleta i, fins i tot, contestar-la amb picardia; però la proximitat d'aquella xicona de cabells rossos i d'ulls blaus estava transformant-me en un babau, precisament quan més tranquil pretenia mostrar-me. El cor em batejava com un cavall i, al mateix temps, sentia unes cosquerelles a la panxa que em paralizaven fins a convertir-me en un bajoc.

Amb un gran esforç, vaig fer arplega de tota la serenitat possible i vaig poder continuar la tasca que estàvem fent.

—Mira, ací és —vaig mostrar-li un titular més menut que el del dia anterior, la qual cosa significava que l'afer havia perdut actualitat.

L'única novetat respecte del que jo havia llegit en el meu diari era, justament, que no hi havia cap novetat. Continuava la recerca sense cap resultat. La resta de la informació es dedicava a repetir, pràcticament amb les mateixes paraules, el relat del dia abans. La foto de Sara tenia proporcions més menudes i no s'esmentava enlloc la deficiència mental de la desapareguda.

—Pobra! —va sospirar Paula al meu costat.

—No està bé —vaig informar-la duent-me l'índex al pols i fent-lo rodar significativament.

—Com ho saps? —demanà sorpresa i es va abocar a continuació sobre la foto com si pensara que ho havia descobert mirant els ulls de la protagonista de la notícia.

—Ho diu ací —vaig mostrar-li el full del primer dia.

—Encara em fa més llàstima!

Per un moment creia que es posava a plorar, cosa que demostrava la seua sensibilitat; però va resultar una impressió falsa. Tot i això, l'ex-

pressió de la meua companya era d'una tristor sincera.

—Què trobes que li ha pogut passar? —demana com si jo fóra un expert en la matèria.

—No ho sé. Potser s'ha extraviat, potser l'han segrestada o, senzillament, ha decidit fugir de casa. Te n'has adonat?, és major d'edat.

—Però, les subnor... —no acabà de dir la paraula en veure que resultava ofensiva—, les persones que no estan bé també tenen majoria d'edat?

No m'havia plantejat mai aquesta qüestió. Vaig respondre sincer.

—No ho tinc clar. Suppose que, legalment, sí; encara que a la pràctica no l'assolisquen mai.

—Ha passat prop d'ací, no? —va fer com si acabara de descobrir-ho.

—No massa lluny. A Bonaire, a la muntanya.

Paula obrí la boca com si li faltara l'aire per a respirar.

—Una amiga meua té un xalet allà; potser coneix la xica!

—No ho crec; pel que he llegit, no sembla que siga d'ací. Però no estaria malament que li ho comentares; seria una dada més per al meu treball.